

[Stensballe.]

vilkaar, Regeringen giver Landbruget, kan Landbruget ikke betale saadanne Lønninger; det bliver umuligt.

Lange: Den højtærede fungerende Statsminister gav mig Ret i mine økonomiske Betragtninger — saaledes opfattede jeg det i hvert Fald — og i mine Betragtninger over den kunstigt forhøjede Købeevne her i Landet, men mente blot, at det, der her sker, den Retning, man giver Lønændringerne, og som vil skabe yderligere forøget Købeevne, ikke vilde komme til at betyde noget, fordi det kun var en rimelig Forhøjelse i Forhold til de Prisstigninger, der har fundet Sted. Men heri ligger i Virkeligheden hele Problemet gemt. Dette, at Regeringen siger, at vi maa tage disse Lønforhøjelser, og at det kun er en rimelig Hensyntagen til de forhøjede Priser, er at anvise Inflationsvejen; og naar vi staar i en Situation, hvor der er stor Fare for Inflation i Forvejen, er det efter min Mening ikke forsvareligt, at Regeringen anviser en økonomisk Politik, der gaar ad Inflationsvejen.

Jeg skal i øvrigt kun gøre en enkelt Bemærkning, da jeg kan se, at Sagen er afgjort efter den Skuffelse, som den ærede radikale Ordfører (Gunnar Fog-Petersen) bragte mig. Vi fik ikke nogen Forklaring paa, hvorfor man har en anden Stilling til tvungen Voldgift i Aar end i Fjor og en anden Stilling end den, man har haft i en meget lang Aarrække. Regeringsbladet „Politiken“ skrev i Fjor, efter at man havde sluttet Forliget til Afslutning af den da foreliggende Konflikt, at den tvungne Voldgift var en Programsag for det radikale Parti. Man var derfor lykkelig over at faa Spørgsmaalet ordnet i Fjor, som man fik det ordnet. Nu siger den ærede radikale Ordfører, at det i Virkeligheden er det samme, der finder Sted i Aar. Det ærede Medlem siger: Man bevæger sig langsomt fremad mod Voldgiftstanken som Grundlag for Afgørelsen af disse Spørgsmaal. Jeg tror, at man skal lægge Vægten paa det langsomme; thi naar det ærede Parti, som har dette til Programsag, det ene Aar stemmer for Voldgift, og det næste Aar imod, maa det blive en langsom Vandring til Voldgiftstankens Sejr.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at Forligsmanden i Virkeligheden er en Voldgiftsdommer. Den ærede Ordfører for Venstre var inde paa dette Spørgsmaal, og jeg kan fuldt ud dele de Betragtninger, han fremsatte. Forligsmanden kan ikke være Voldgiftsdommer; Forligsmanden har en helt

anden Opgave, nemlig at finde Grundlaget for en Afstemning. Man plejer ikke, naar man har afsagt Dom, at sende den til Afstemning blandt Parterne. Der er den store Forskel, at naar Forligsmanden stiller Mæglingforslag, tager Parterne Stilling til det, og naar, som det er sket i dette Tilfælde, den ene af Parterne forkaster Forslaget, er det en Urimelighed, som efter min Mening vil hævne sig i Fremtiden, at lade Rigsdagen stadfæste det Mæglingforslag, den ene af Parterne har stemt imod. Saa maa man for Fremtiden ordne det saaledes, at Forligsmandens Forslag ikke sendes til Afstemning, eller gaa den Vej, vi har anvist, at Sagen henvises til en Voldgiftsdomstol, som kan tage helt andre Hensyn end dem, Forligsmanden er nødt til at tage.

Gunnar Fog-Petersen: Til Venstres ærede Ordfører skal jeg blot gøre den Bemærkning, at de Lønninger, der mange Steder betales paa Landet til unge Mennesker: 600—700 Kr. om Aaret med Tillæg af Kost og Logis, ikke er saa meget forskellige fra dem, det ærede Medlem nævnte, og saa er Arbejdet paa Landet jo, i hvert Fald i Sommerhalvaaret, langt behageligere.

Baade det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) og det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange) synes at have lidt vanskeligt ved at forstaa Forskellen paa Stillingen i Fjor og i Aar. Baade i Fjor og i Aar stillede Regeringen et Forslag om at stadfæste Forligsmandens Forslag. I Fjor kunde dette Forslag vedtages i Folketinget, men ikke i Landstinget; i Aar kan det vedtages i begge Ting. For at Konflikten kunde blive afsluttet, maatte der i Fjor forhandles med Oppositionen, og det lykkedes at naa til Enighed. I Virkeligheden er Enighed til Stede i Aar i videste Omfang om det, som er det væsentlige, nemlig at Konflikten skal standses, og at det skal ske ved Lovgivningsmagts Hjælp. Derom er der ikke alene Enighed inden for Regeringspartierne, men ogsaa mellem Regeringspartierne og Oppositionen i dette Ting, og — jeg føjer til — en vidtstrakt Enighed mellem Arbejdere og Arbejdsgivere; thi naar Arbejderne ved Afstemningen kun stemte med 55 pCt., og naar Arbejdsgiverforeningens Formand offentlig udtalte, saa vidt jeg har set, at han egentlig havde ventet, at Mæglingforslaget var blevet vedtaget, behøver man ikke at kunne ret meget mere end stove og lægge sammen for at forstaa, at der er vidtstrakt Enighed i begge Lejre om at undgaa Arbejds konflikten. Og Afstemningen bliver efterhaanden ret formel, thi man